

Творческа биография на

Чл. кор. проф. дн Иван Илчев

През 1972 г. завърших 114 гимназия с преподаване на английски език, а през 1978 г. Исторически факултет на СУ „Св. Климент Охридски“. От 1978 г. преподавам в Университета, като последователно станах доцент и професор. През 2003-2007 г. бях избран за Декан на Исторически факултет, а през 2007-2015 г. за Ректор на Висшето училище. През 2011 г. бях избран за член-кореспондент на БАН, а през последните шест години бях ръководител на единствения у нас Център за върхови постижения „Наследство БГ“ в областта на креативните и рекреативни индустрии /не е моя вината за тези чуждици, така бе формулирано в заданието/.

Според длъжностната си характеристика трябва да съм преподавател и изследовател по нова и най-нова история на балканските народи, но интересите ми са ме тласкали в различни посоки. Имам изследвания в областта на балканската история, историята на България, история на международните отношения, история на военните конфликти в Европа, история на пропагандата и политическото внушение, история на търговската реклама у нас и по света, микроистория. Писал съм очерци за редица политически дейци. Имах късмет, открих и публикувах неизвестни дотогава дневници на личности, оставили своя отпечатък в нашата история като Васил Радославов, Ноел и Чарлс Бъкстон и такива, които са останали неизвестни, но са важни като фундамент на нашата модерност, като обикновеният селянин от Бяла Черква Илиия Ванков.

Убеден съм, че не правим достатъчно, за да представим обективно пред световната общественост нашата история и затова наред с други многобройни изследвания публикувах две истории на България /на английски и френски език – текстовете се различават, защото са предназначени за съвсем различна четяща публика/, а през 2023 г., след десетилетие безуспешни опити да убедя Министерството на външните работи да активизира пропагандата си в Европа, с помощта на колеги през 2023 г. направих изложбата „Европейската етническа картография за Македония от средата на 19 в. до Балканските войни“. Досега тя е показана не само в редица градове в Република България, но и в Скопие – столицата на Република Северна Македония.

Никога не съм писал така, че да съм разбран само от малцина посветени. Искал съм, доколкото мога да помогна на четящите и интересувачи се от историята българи, да почувстват миналото на своя народ и без лъжлива помпозност или лъжлива гордост, че неголям народ като нашия е дал немалко на света. Плод на това мое разбиране са десетките, ако не и стотици популярни статии, сценарии за документални филми и документални филмови поредици и сравнително скоро публикуваната двутомна история на България „Розата на Балканите“.

Дали съм успял в това си намерение, ще кажат читателите и колегите.